

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 367/2010-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. januára 2011 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť akad. soch. M. H., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., Ž., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 1102/1997 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo akad. soch. M. H. na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 1102/1997 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 1102/1997 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prierahov.

3. Akad. soch. M. H. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 800 € (slovom osemsto eur), ktoré je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Žilina je p o v i n n ý uhradiť akad. soch. M. H. trovy právneho zastúpenia v sume 254,88 € (slovom dvestopäťdesiatštyri eur a osemdesiatosem centov) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. M. K., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 367/2010-9 z 5. októbra 2010 prijal na ďalšie konanie sťažnosť akad. soch. M. H. (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 1102/1997.

Zo sťažnosti okrem iného vyplýva:

„Sťažovateľ sa domáha na Okresnom súde Žilina žalobou, podanou 25. 08. 1997, ochrany osobnosti s priznaním nemajetkovej ujmy.

Dňa 19. 09. 1997 uhradil sťažovateľ súdny poplatok vo výške 80.000,- Sk. Dňa 03. 12. 1997 súd vyzval odporcu na prípadné navrhnutie dôkazu pravdy.

Dňa 11. 12. 1997 sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu žiadal o vytýčenie termínu pojednávania vo veci.

Dňa 07. 09. 1998 sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu žiadal o vytýčenie termínu pojednávania vo veci.

Dňa 11. 11. 1998 pojednávanie vo veci samej bez účasti odporcu.

Dňa 17. 02. 1999 sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu žiadal o vytýčenie termínu pojednávania vo veci.

Dňa 29. 06. 1999 Okresný súd Žilina oznámil právnenmu zástupcovi sťažovateľa, že spis je na dožiadaní na OS Bratislava II.

Dňa 18. 10. 1999 bol spis vrátený na OS Žilina z dožiadaného súdu z OS Bratislava II.

Dňa 09. 02. 2001 sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu žiadal o vytýčenie termínu pojednávania vo veci.

Dňa 03. 07. 2001 pojednávanie vo veci samej bez účasti odporcu.

Dňa 18. 06. 2002 pojednávanie vo veci samej bez účasti odporcu.

Dňa 19. 09. 2002 pojednávanie vo veci samej bez účasti odporcu.

Dňa 14. 11. 2002 pojednávanie vo veci samej bez účasti odporcu.

Dňa 10. 12. 2002 pojednávanie vo veci.

Dňa 09. 01. 2003 pojednávanie vo veci bez účasti odporcu.

Dňa 18. 11. 2004 uznesenie KS Žilina o nevyhovení námietky zaujatosti.

Dňa 22. 11. 2004 oznámenie o prerušení konania.

Dňa 13. 04. 2010 pojednávanie vo veci samej bez účasti odporcu.

Okresný súd Žilina v citovanom konaní po podaní návrhu 25. 08. 1997 vytýčil termín pojednávania vo veci prvýkrát 11. 11. 1998. Po vrátení spisu z dožiadaného súdu OS Bratislava II. dňa 18. 10. 1999 bol vytýčený termín pojednávania až dňa 03. 07. 2001. Dňa 18. 11. 2004 Uznesením Krajský súd v Žiline nevyhovel námietke zaujatosti a pojednávanie vo veci bolo nariadené až 13. 04. 2010.

V zápisnici o pojednávaní zo dňa 09. 01. 2003 je v záhlaví uvedené, že právny zástupca navrhovateľa nie je prítomný na pojednávaní, ale z obsahu zápisnice vyplýva, že na tomto pojednávaní vzniesol námietku zaujatosti po konzultácii s klientom - sťažovateľom, pričom táto námietka bola odôvodnená aj dĺžkou konania na prvostupňovom súde.

Sťažovateľ sa v súdnom konaní podľa § 11 OZ domáhal ochrany svojej osobnosti, nakoľko odporca viacerými publikovanými článkami, informáciami, poskytnutými TASR a iným médiám podľa tvrdenia sťažovateľa zasiahol do práva na ochranu jeho osobnosti. Sťažovateľ navrhol v konaní vypočúť viacerých svedkov, pričom už v samotnom návrhu na začatie konania, podaný na OS v Žiline dňa 25. 08. 1997 navrhoval vypočúť 7 svedkov. Doposiaľ nebol vypočutý na pojednávaní žiaden navrhovaný svedok a odporca sa nezúčastnil žiadneho nariadeného pojednávania s výnimkou vypočutia dožiadaným súdom vtedajšej právnej zástupkyne odporcu JUDr. B. dňa 30. 09. 1999. Nepravdivé tvrdenia, publikované vo viacerých médiách tak, ako je preukázané v spise, poškodili sťažovateľa, znížili jeho vážnosť medzi známymi a verejnosťou.“

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 1102/1997 porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby mu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov a zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie v sume 16 596,96 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 655,06 €.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. 1 SprS/394/2010 z 18. novembra 2010 vyjadril podpredseda okresného súdu, v ktorom uviedol:

„Konanie sp. zn. 13C/1102/1997 pred Okresným súdom Žilina bolo z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok odporcu D., spol. s r. o. uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 1K 42/02 zo dňa 17. 12. 2002, ktorý vyhlásil konkurz na majetok dlžníka D., spol. s r. o., B., IČO: ... prerušené podľa ust. § 14 ods. 1 písm. d/ zák. č. 328/1991 Zb. Jedná sa o prerušenie konania zo zákona, ktoré súd musí rešpektovať. V konaní bolo možné pokračovať na návrh správcu, úpadcovho odporcu alebo nerozlučného účastníka konania. Za stanovených podmienok možno pokračovať aj na návrh úpadcu. V konaní žiadna z oprávnených osôb nenavrhl pokračovať v konaní. Navrhovateľ mal právo prihlásiť svoju pohľadávku v konkurznom konaní. V prípade nepopretia pohľadávky, jej zaradenie do zoznamu prihlášok by malo za následok, že by bola uspokojovaná a po ukončení konkurzného konania by tvorila exekučný titul, pretože na základe zoznamu prihlášok možno po právoplatnosti uznesenia o zrušení konkurzu viesť pre zistenú pohľadávku výkon

rozhodnutia alebo exekúciu na majetok úpadcu. V prípade popretia pohľadávky by sa navrhovateľ mohol domáhať svojich práv incidenčnou žalobou, v ktorej by bolo rozhodnuté o návrhu (osobitne poukazujem na navrhovateľom vnesenú námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu Žilina), alebo by správca konkurznej podstaty dal súhlas na pokračovanie v konaní.

Súd počas uloženia spisu na dlhodobú lehotu sledoval stav konkurzného konania a po zistení, že konkurz bol zrušený Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 8. 6. 2009, č. k. 1K 42/2002-515 ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23. 7. 2009 z dôvodu, že nie sú predpoklady pre konkurz, bezodkladne nariadil pojednávanie, ktorého vykonanie zmaril sám navrhovateľ, pretože jeho právny zástupca si nezabezpečil substitúciu na pojednávaní a navrhovateľ odmietol pojednávať bez prítomnosti právneho zástupcu. Na ďalšom vytyčenom pojednávaní sťažovateľ navrhol výsluch svedkov, pričom tento návrh mohol vykonať už pri príprave na pojednávanie nariadené na deň 13. 4. 2010. Pojednávanie z 9. 9. 2010 bolo odročené za účelom presného označenia svedkov, ktorí majú byť v konaní vypočutí, pričom navrhovateľ si povinnosť presného označenia uloženú súdom nesplnil. Sťažnosť pritom sťažovateľ podal dňa 3. 9. 2010, teda tesne pred pojednávaním.

Konanie sťažovateľa malo za následok odročenie pojednávania, ďalšie pojednávanie vo veci nemohlo byť nariadené z dôvodu nerešpektovania pokynov súdu uložených na pojednávaní dňa 9. 9. 2010 navrhovateľovi – sťažovateľovi, pretože pojednávanie nariadené súdom, v ktorom by súd pokračoval bez súčinnosti s účastníkmi a nepredvolal by navrhnutých svedkov z dôvodu nedostatočnej identifikácie by nemohlo priamo smerovať k prejednaniu veci a meritórnemu rozhodnutiu.

K právu účastníka konania na efektívny, rýchly a účelný postup súdu v sporovom konaní t. j. právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR zodpovedá zároveň procesná povinnosť účastníka konania prispievať k dosiahnutiu účelu súdneho konania, včasným reagovaním na pokyny súdu a oznámením potrebných skutočností (§ 101 ods. 2 O. s. p.) – Nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 244/04 z 26. 1. 2005.

Mám za to, že konanie o ústavnej sťažnosti je účelové, o čom svedčí aj snaha oddaľovať pojednávanie vo veci samej za účelom dosiahnutia uspokojenia sa z prípadného priznaného finančného zadostučinenia, pretože je zrejmé, že navrhovateľ ani v prípade

úspechu vo veci nie je schopný dosiahnuť uspokojenie od odporcu, ktorý nemá majetok ani na úhradu trov konkurzného konania, ktorý je zrušený a ktorý bude ex offio vymazaný z obchodného registra.

Celková dĺžka konania bola pomerne dlhá, avšak považujem ju za priamo úmernú náročnosti dokazovania a zisťovania skutočností pre rozhodnutie (zložitosť sporu po skutkovej stránke), ako aj z dôvodov procesnej náročnosti. Spor je po právnej stránke zložitý, v konaní je namietaná pravdivosť skutkových okolností. Vo veci je potrebné aplikovať predovšetkým judikatúru ESELP a Ústavného súdu SR, ako aj judikatúru súdov SR a ČR v obdobných veciach. V konaní je potrebné riešiť aj stred práv zaručených čl. 6 a čl. 10 Európskeho dohovoru o ochrane základných práv a slobôd. Dĺžku konania považujem za priamo úmernú aj procesnej náročnosti veci, osobitne vo vzťahu k lehotám poskytovaným sťažovateľom na predloženie návrhov na dokazovanie, prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti, rozhodovanie o námietke zaujatosti sudcov Okresného súdu Žilina, ako aj k prerušeniu konania z dôvodu konkurzu na majetok odporcu...

Vzhľadom na uvedené navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť odmietol.“

Právny zástupca sťažovateľa v sťažnosti z 3. septembra 2010 a podpredseda okresného súdu v podaní z 18. novembra 2010 uviedli, že netrávajú na ústnom pojednávaní vo veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 253/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni uvedený stav právnej neistoty.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03, IV. ÚS 15/03), pričom tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným rozhodnutím.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní okresného súdu došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

Pri vyhodnotení doterajšieho konania vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 13 C 1102/1997 podľa troch označených základných kritérií ústavný súd dospel k týmto záverom:

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že spory o ochranu osobnosti tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nemožno ich v zásade po skutkovej ani po právnej stránke hodnotiť ako zložité. Okresný súd v danom prípade poukázal na zložitosť sporu ako po skutkovej stránke súvisiacej s náročnosťou dokazovania a zisťovania skutočností pre rozhodnutie, tak aj po právnej stránke súvisiacej s jeho procesnou náročnosťou.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka napádaného súdneho konania, ústavný súd po podrobnom preštudovaní daného spisu zistil, že sťažovateľ sa osobne zúčastnil pojednávaní konaných 11. novembra 1998, 3. júla 2001, 18. júna 2002, 19. septembra 2002, 14. novembra 2002.

V období od 17. decembra 2002 do 23. júla 2009, keď bolo predmetné konanie podľa § 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/1991 Zb.“) prerušené, sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní konanom 9. januára 2003 vzniesol námietku zaujatosti proti všetkým sudcom okresného súdu, ktorej krajský súd uznesením sp. zn. 9

NcC 8/04 zo 4. novembra 2004 nevyhovel, keď z prerokovania a rozhodovania vecí sudcov okresného súdu nevytlúčil.

Pojednávanie konané 13. apríla 2010 sťažovateľ žiadal odročiť, pretože nesúhlasil s tým, aby vec bola prerokovaná v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, ktorý bol práceneschopný. Pojednávanie konané 9. septembra 2010 bolo odročené na neurčito z dôvodu, že sťažovateľ navrhol doplniť dokazovanie o výsluchy svedkov, avšak dosiaľ neposkytol okresnému súdu súčinnosť vyplývajúcu zo zápisnice o pojednávaní.

Na pasivitu sťažovateľa počas doby prerušenia konania, ako aj na jeho obštrukcie a neplnenie povinností v nasledujúcom období poukázal vo svojom vyjadrení aj okresný súd.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že uplatnenie procesných práv sťažovateľa ako účastníka konania (podanie návrhov na doplnenie dokazovania, vznesenie námietky zaujatosti) nevytvára pre okresný súd prekážku, ktorá by bránila v jeho plynulom postupe, aj keď tieto skutočnosti môžu mať v konečnom dôsledku vplyv na predĺženie konania.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu za priet'ahy vzniknuté v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03).

Na základe týchto skutočností dospel ústavný súd k záveru, že sťažovateľ svojím správaním čiastočne prispel k predĺženiu doterajšej doby konania, čo zohľadnil pri priznaní primeraného finančného zadost'učinenia.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu.

Z rozboru veci vyplýva, že 25. augusta 1997 sťažovateľ podal na okresnom súde žalobu o ochranu osobnosti. Dňa 30. septembra 1999 sa konal výsluch žalovaného a svedkov na dožiadanom Okresnom súde Bratislava II. Dňa 26. septembra 2001 žalovaný oznámil okresnému súdu, že navrhuje prikázanie veci Okresnému súdu Bratislava I z dôvodu vhodnosti. Dňa 24. apríla 2002 Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. Ndc 287/02 rozhodol tak, že nevyhovel návrhu na prikázanie veci inému súdu. Dňa 4. novembra 2004 Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 9 NcC 8/04 rozhodol, že sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení z prerokúvania a rozhodovania veci. V období od 17. decembra 2002 do 23. júla 2009 bolo súdne konanie prerušené podľa § 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Zb. z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného.

Zo spisu okresného súdu, ústavný súd zistil obdobia nečinnosti a to od 12. januára 1998, keď sa žalovaný vyjadril k žalobe, do 20. októbra 1998, keď okresný súd určil termín pojednávania (priet'ah v trvaní 9 mesiacov) a od 18. októbra 1999, keď mu bol spis vrátený z Okresného súdu Bratislava II, do 16. mája 2001, keď určil termín pojednávania (priet'ah v trvaní 1 rok a 7 mesiacov). Celková nečinnosť okresného súdu predstavuje 2 roky a 4 mesiace.

Ako bolo uvedené, na doterajší priebeh napádaného konania malo význam jeho prerušenie od 17. decembra 2002 do 23. júla 2009, to znamená, že v tomto období sa nemohli vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty jeho účastníkov, a tým nemohlo dôjsť k naplneniu účelu označených práv.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd nečinnosť (všeobecného) súdu v dôsledku existencie prekážky jeho postupu vytvorenej zákonom ustanoveným postupom, tak ako to je v danom prípade, neposudzuje ako zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (m. m. II. ÚS 3/00, I. ÚS 78/02, III. ÚS 42/02).

Ústavný súd taktiež vo viacerých svojich rozhodnutiach uviedol, že pre zdĺhavosť konania, a tým aj predlžovanie právnej neistoty dotknutej osoby v takom dlhom období sa

jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym a môže mať aj znaky odmietnutia spravodlivosti (I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07 a iné).

S prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu, ale najmä na trvanie napadnutého konania (13 rokov), ktoré je samo osebe celkom jednoznačne neprimerané a možno ho považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne napr. IV. ÚS 260/04, II. ÚS 3/09, III. ÚS 254/09), ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 1102/1997 bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva a slobody porušil, vo veci konal [podobne aj § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde].

Ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto prikázal okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 13 C 1102/1997 konal bez zbytočných prietahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľ nachádza.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadost'učinenie v sume 16 596,96 € poukazujúc najmä na celkovú doterajšiu dĺžku konania pred okresným súdom.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd prihliadol aj na súčinnosť sťažovateľa so súdom a aj na tú skutočnosť, že konanie bolo na 7 rokov prerušené.

Ústavný súd s ohľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že finančné zadost'učinenie v sume 800 € je primeranou satisfakciou za porušenie označených práv sťažovateľa (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľa si v sťažnosti z 3. septembra 2010 uplatnil trovy konania v sume 655,06 €. Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2009 v sume 721,40 €. Ústavný súd podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal sťažovateľovi náhradu trov konania z dôvodu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby v hodnote po 120,23 € (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) a dva režijné paušály po 7,21 €,

čo spolu predstavuje sumu 254,88 €, ktorú zaviazal uhradiť okresný súd (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2011